

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

องค์การบริหารส่วนตำบล มีหน้าที่ตามพระราชบัญญัติสภาตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๔๒) ในการพัฒนาตำบลทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม (มาตรา ๖๖) และอำนาจหน้าที่ตามแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจ พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ กำหนดให้องค์การบริหารส่วนตำบล มีอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะ เพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเองตามมาตรา ๑๖^๑

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕ - ๒๕๕๙) สาระสำคัญสรุปได้ว่าการพัฒนาประเทศในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ จะเป็นการสร้างภูมิคุ้มกัน ในมิติต่างๆ ให้แก่ ปัจเจก ครอบครัว ชุมชน สังคมและประเทศ โดยใช้แนวคิดและทิศทางการพัฒนา ประเทศสู่ความยั่งยืนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงต่อเนื่องจากแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๐ พร้อมทั้งขยายการนำทุนของประเทศที่มีศักยภาพจาก ๓ ทุน ทั้ง ทุนสังคมทุนเศรษฐกิจ และทุน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็น ๖ ทุน ได้แก่ ทุนมนุษย์ ทุนสังคม ทุนกายภาพ ทุนทางการเงิน ทุนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และทุนทางวัฒนธรรมมาใช้ประโยชน์อย่างบูรณาการ และเกื้อกูลกัน โดยเฉพาะการสร้างฐานทางปัญญาเพื่อเป็นภูมิคุ้มกันให้กับคนและสังคมไทยเป็นสังคม ที่มีคุณภาพ ก้าวสู่สังคมและเศรษฐกิจสีเขียวที่มีแบบแผนการผลิตและบริโภคอย่างยั่งยืนและเป็นมิตร ต่อสิ่งแวดล้อม โดยนำความรู้และจุดแข็งของอัตลักษณ์ไทยมาปรับโครงสร้างเศรษฐกิจบนฐาน นวัตกรรมที่เข้มแข็งเชื่อมโยงกับเศรษฐกิจโลกและเศรษฐกิจในภูมิภาคอย่างรู้เท่าทัน สร้างความยั่งยืน ของภาคเกษตรและความมั่นคงด้านอาหารและพลังงาน รวมทั้งการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน ควบคู่ไปกับการสร้างระบบธรรมาภิบาลและความสมานฉันท์ในทุกภาคส่วน และทุกระดับ เป็นฐานการพัฒนาประเทศที่มั่นคงและสมดุล มุ่งสู่การอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมี ความสุขและเป็นธรรม^๒

^๑พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม จนถึงฉบับที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๔๒.

^๒บุษยมาศ แสงเงิน, ผู้อำนวยการกองบริหารงานบุคคลประเภทผู้บริหาร, แผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕ - ๒๕๕๙).

การพึ่งตนเองของชุมชนในด้านต่างๆ จึงเป็นทางเลือกของการพัฒนาให้กับสังคม โดยเน้นที่การผลิตขนาดย่อมของชุมชน การใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นประสานกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่เหมาะสม การสร้างเครือข่ายระหว่างชุมชน ซึ่งเป็นฐานรากสำคัญของการทำวิสาหกิจ การปรับปรุงชีวิต ความเป็นอยู่ให้ดีขึ้นจะต้องมาจากพลังทางปัญญาพลังการเรียนรู้ที่ได้จากการเรียนรู้ว่าตนเองมีอะไรดี ๆ อยู่อีกมากมายจะเอามาจัดการอย่างไรจึงจะทดแทนสิ่งที่ซื้อมาจากตลาดให้ได้มากที่สุดซึ่งภูมิปัญญาท้องถิ่นของไทยมีหลายประเภท เช่น ภูมิปัญญาจากประสบการณ์ทำมาหากินในด้านต่างๆ ภูมิปัญญาด้านการรักษาโรค ภูมิปัญญาด้านการผลิตสิ่งของใช้เองในครัวเรือน เป็นต้น

การปกครองท้องถิ่นเป็นการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดินตามหลักการกระจายอำนาจปกครอง ซึ่งมีลักษณะที่สำคัญคือ มีการจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นนิติบุคคล แยกอิสระออกจากการบริหารราชการส่วนกลางทำให้มีสิทธิและอำนาจในการทำนิติกรรมและสัญญาต่าง ๆ ตลอดจนเป็นเจ้าของหรือถือครองกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินต่าง เพื่อประโยชน์ต่อการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและประชาชนในท้องถิ่น โดยมีเจ้าหน้าที่ ทรัพย์สิน งบประมาณและรายได้เป็นของท้องถิ่นเอง มีการเลือกตั้งสภาท้องถิ่นและผู้บริหารท้องถิ่นทั้งหมดหรือบางส่วน เพื่อให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครองตนเอง การปกครองท้องถิ่นจึงเป็นแนวทางที่ทำให้ประชาชนในท้องถิ่นได้คิดริเริ่มและหาวิธีการในการแก้ไขปัญหาและพัฒนาท้องถิ่นโดยประชาชนที่ดำเนินชีวิตอยู่ภายในท้องถิ่นเอง ดังนั้น จึงถือได้ว่า การปกครองท้องถิ่นมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อการศึกษา เรียนรู้ การเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตย และทำให้การเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับวิถีชีวิตของประชาชนอย่างแท้จริง^๓

องค์การบริหารส่วนตำบลมีความเป็นอิสระในการกำหนดนโยบายการปกครอง การบริหาร การบริหารงานบุคคล การเงิน การคลังมีอำนาจและหน้าที่ของตนเองโดยเฉพาะ มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญเพื่อบำบัดทุกข์บำรุงสุขและให้บริการประชาชนในตำบล หมู่บ้านในเขต องค์การบริหารส่วนตำบลแทนรัฐบาลกลาง^๔

^๓บุญอริ ยีหะ, การปกครองท้องถิ่นไทย Thai local government, พิมพ์ครั้งที่ ๑, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๓), หน้า ๒๔.

^๔มูลนิธิส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น, ๒๕๔๐, หน้า ๑, [ออนไลน์], แหล่งที่มา : <http://www.plaf.or.th>.

การพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากเป็นการดำเนินงานพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน เพื่อเป็นการสร้างโอกาสรายได้และการพึ่งตนเอง ภายใต้แนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง ในส่วนของการส่งเสริมและพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากให้เข้มแข็งมีเสถียรภาพ เป้าหมายคือ การพัฒนากลุ่มเศรษฐกิจชุมชนให้มีความเข้มแข็งและสามารถพึ่งตนเองได้ โดยมีกลุ่มเศรษฐกิจชุมชน ได้แก่ กลุ่มพัฒนาอาชีพ กลุ่มผู้ผลิต OTOP และกลุ่มออมทรัพย์เพื่อการผลิต ในการขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการรวมกลุ่ม เพื่อเพิ่มศักยภาพในการผลิต และเพื่อระดมทุนของกลุ่ม^๕ จึงจำเป็นที่จะต้องศึกษาในเรื่องเกี่ยวกับการดำเนินงานกลุ่มพัฒนาอาชีพขององค์การบริหารส่วนตำบลต่างๆ ในอำเภอวิเชียรบุรี จังหวัดเพชรบูรณ์ การเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น ยังช่วยส่งเสริมการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมของชนพื้นบ้านให้คงอยู่และมีการพัฒนาให้ศิลปวัฒนธรรมเหล่านั้นให้มีความทันสมัยมากขึ้น สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้ดีในปัจจุบัน ทำให้เกิดการรวมกลุ่มช่วยกันคิด ช่วยกันออกแบบผลิตภัณฑ์ของกลุ่มตนให้มีความแปลกใหม่มากยิ่งขึ้น จึงเกิดรายได้ขึ้นภายในกลุ่มเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ องค์การบริหารส่วนตำบลที่อยู่ในอำเภอวิเชียรบุรี จังหวัดเพชรบูรณ์ จึงส่งเสริมและสนับสนุนกลุ่มพัฒนาอาชีพต่างๆ ในชุมชน ให้เกิดการพัฒนาอาชีพอย่างยั่งยืน เพื่อให้ทราบปัญหาและอุปสรรคการดำเนินงานของกลุ่มพัฒนาอาชีพ และนำผลที่ได้จากการศึกษารั้งนี้ไปใช้แก้ไข กำหนดแนวทางพัฒนาศักยภาพ ความเข้มแข็งและความมีเสถียรภาพในการบริหารจัดการและดำเนินงานของกลุ่มพัฒนาอาชีพ

ในเขตพื้นที่ตำบลต่างๆ ในอำเภอวิเชียรบุรี จังหวัดเพชรบูรณ์ มีกลุ่มพัฒนาอาชีพที่จัดตั้งขึ้นดังนี้ กลุ่มพัฒนาอาชีพ ตำบลท่าโรง สินค้าคือ ดอกไม้ประดิษฐ์ ตำบลสามแยก สินค้าคือ ชุดสูทสำเร็จรูป ตำบลโคกปรัง สินค้าคือ หมวกสาน ตำบลบึงกระจับ สินค้าคือ ผ้าทอที่กระตุกและตะกร้าสานด้วยปอไผ่แก้ว และกลุ่มตำบล สระประดู่ สินค้าคือ ไก่ย่าง กลุ่มเหล่านี้เป็นเพียงตัวอย่างของกลุ่มพัฒนาอาชีพในอำเภอวิเชียรบุรี จังหวัดเพชรบูรณ์เท่านั้น^๖

^๕ กรรมการพัฒนาชุมชน, เอกสารวิชาการการจัดการความรู้การพัฒนาชุมชนองค์ความรู้การพัฒนาชุมชน ชุดที่ ๒ การพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากในการพัฒนาชุมชน, (กรุงเทพมหานคร : [ม.ป.ท.], ๒๕๔๙).

^๖ สำนักงานพัฒนาชุมชน อำเภอวิเชียรบุรี จังหวัดเพชรบูรณ์, (ผลิตภัณฑ์สินค้า OTOP ประจำปี, ๒๕๕๓), หน้า ๑๓.

โดยองค์การบริหารส่วนตำบลดังกล่าวข้างต้นได้จัดซื้อเกี่ยวกับอุปกรณ์ที่ต้องใช้ในกลุ่มต่างๆ ไว้พอประมาณ ได้จัดงบประมาณเพื่อนำไปซื้อวัสดุอุปกรณ์ที่ต้องใช้และนอกจากนี้องค์การบริหารส่วนตำบลต่างๆ ยังได้จัดฝึกอบรมทักษะให้กับกลุ่มอาชีพต่างๆ ด้วย มีคณะไปให้ความรู้เกี่ยวกับการจัดตั้งและการบริหารจัดการกลุ่มอาชีพ ตลอดจนจัดทำทะเบียนศึกษาแรงงานนอกสถานที่ให้แก่สมาชิกในกลุ่มต่างๆ อันเป็นการดำเนินการที่สอดคล้องตามพระราชบัญญัติสภาพัฒนาการและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๖ กำหนดไว้ในมาตรา ๖๘ (๗) การบำรุงและส่งเสริมการประกอบอาชีพของราษฎร และตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งกำหนดไว้ในมาตรา ๑๖ (๖) การส่งเสริม การฝึกและการประกอบอาชีพ จากการที่วิจัยสัมผัสกับการดำเนินงานของกลุ่มอาชีพ ได้พบลักษณะของปัญหาที่สำคัญอยู่หลายประการ กล่าวคือ เวลาของสมาชิกในกลุ่มอาชีพแต่ละคนที่ไม่มาร่วมดำเนินกิจกรรมกลุ่มมีเวลาไม่ตรงกัน ขาดความพร้อมเพรียง ขาดการออกแบบผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ ให้เหมาะสมกับความต้องการของตลาดปัจจุบัน ขาดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการหาตลาดเพื่อจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่ผลิตจากกลุ่มอาชีพของตนเองและปัญหาการสั่งซื้อวัสดุในราคาที่สูงขึ้นแต่ราคาขายกลับเท่าเดิมทำให้ผลกำไรที่ได้น้อยลง จากลักษณะปัญหาเบื้องต้นนี้ คาดว่าอาจจะเป็นปัญหาและอุปสรรคส่วนหนึ่งในการดำเนินงานกลุ่มอาชีพขององค์การบริหารส่วนตำบลต่างๆ ในขณะนี้

ดังนั้น จึงเห็นได้ว่าองค์การบริหารส่วนตำบลต่างๆ ได้ให้ความสำคัญในภารกิจที่เป็นอำนาจและหน้าที่ตามกฎหมายดังกล่าวข้างต้นในการบำรุงและส่งเสริมการทำมาหากินของราษฎร และการส่งเสริมการฝึกฝนและการประกอบอาชีพโดยการที่องค์การบริหารส่วนตำบลต่างๆ ได้ใช้จ่ายเงินงบประมาณส่วนหนึ่งซึ่งเป็นเงินภาษีของประชาชนในการดำเนินการภารกิจตามอำนาจหน้าที่เพื่อบำรุงและส่งเสริมการทำมาหากินของราษฎร ซึ่งเป็นการจัดระบบการบริการสาธารณะ เพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเองให้มีอาชีพและรายได้เพิ่มมากขึ้น ส่งเสริมเศรษฐกิจชุมชนเป็นการพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น มีความรักถิ่นฐานของตนเองไม่เดินทางออกนอกพื้นที่ ไปทำงานหรือประกอบอาชีพที่อื่น ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชน จากการที่ประชาชนได้ริเริ่มการรวมกลุ่มอาชีพและเกิดการมีส่วนร่วมของสมาชิกในกลุ่ม ในการร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมตัดสินใจ ร่วมรับผิดชอบและร่วมรับผลประโยชน์ ตามหลักการประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข นั่นคือ อำนาจอธิปไตยเป็นของประชาชน โดยประชาชนและเพื่อประชาชน โดยใช้มติเสียงส่วนใหญ่ในการกระทำหรือดำเนินการใดๆ ของกลุ่ม การเคารพเสียงส่วนน้อยและรับไว้ซึ่งอาจเป็นประโยชน์ในโอกาสต่อไป

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาเรื่อง การบริหารจัดการภูมิปัญญาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบล ในอำเภอเวียงบุรี จังหวัด เพชรบูรณ์ ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาหาสาเหตุที่เป็นปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานของกลุ่ม อาชีพทั้งหมด เพื่อนำไปสู่การแก้ไขและกำหนดแนวทางพัฒนาการบริหารจัดการกลุ่มอาชีพและการ ดำเนินงานของกลุ่มอาชีพในภาพรวมให้ประสบผลสำเร็จอย่างยั่งยืนเป็นผลสัมฤทธิ์ทั้งในมิติด้านการ ดำเนินงานกลุ่มอาชีพ ที่การบริหารจัดการมีศักยภาพความเข้มแข็งและมีเสถียรภาพ และมีมิติด้านการ ใช้จ่ายงบประมาณโดยองค์การบริหารส่วนตำบล(ฝ่ายให้การส่งเสริมและสนับสนุน) ที่จ่ายไปแล้ว และ หรืออาจที่จำเป็นต้องมีการจ่ายในภายหน้าหากมีการสานหรือต่อยอดโครงการ/กิจกรรมต่อไปซึ่งเป็นเงินภาษี ของประชาชนสมควรต้องให้เกิดความคุ้มค่าและเกิดประโยชน์สูงสุด

๑.๒ วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑.๒.๑ เพื่อศึกษาการบริหารจัดการภูมิปัญญาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบลใน อำเภอเวียงบุรี จังหวัดเพชรบูรณ์

๑.๒.๒ เพื่อเปรียบเทียบการบริหารจัดการภูมิปัญญาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วน ตำบล ในอำเภอเวียงบุรี จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

๑.๒.๓ เพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรคและแนวทางในการส่งเสริมการบริหารจัดการภูมิ ปัญญาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบล ในอำเภอเวียงบุรี จังหวัดเพชรบูรณ์

๑.๓ ปัญหาที่ต้องการทราบ

๑.๓.๑ การบริหารจัดการภูมิปัญญาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบล ในอำเภอ เวียงบุรี จังหวัดเพชรบูรณ์เป็นอย่างไร

๑.๓.๒ ผลการเปรียบเทียบการบริหารจัดการภูมิปัญญาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วน ตำบล ในอำเภอเวียงบุรี จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล แตกต่างกันอย่างไ

๑.๓.๓ ปัญหาอุปสรรคและแนวทางในการส่งเสริมการบริหารจัดการภูมิปัญญาท้องถิ่น ขององค์การบริหารส่วนตำบล ในอำเภอเวียงบุรี จังหวัดเพชรบูรณ์ เป็นอย่างไร

๑.๔ ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การบริหารจัดการภูมิปัญญาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบล ใน อำเภอเวียงบุรี จังหวัดเพชรบูรณ์” ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตไว้ดังนี้

๑.๓.๑ ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาเกี่ยวกับการบริหารจัดการภูมิปัญญาท้องถิ่นขององค์การ บริหารส่วนตำบล ในอำเภอเวียงบุรี จังหวัดเพชรบูรณ์ใน ๔ ด้าน คือ ๑) ด้านบุคลากร ๒) ด้าน งบประมาณ ๓) ด้านวัสดุหรืออุปกรณ์และ ๔) ด้านการจัดการเรียนรู้

๑.๓.๒ ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ บุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง ๕ ตำบล และสมาชิกกลุ่มพัฒนาอาชีพ ในอำเภอเวียงบุรี จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวนประชากร ๓๕๒ คน^๗ เลือกโดยวิธีเจาะจง

๑.๓.๓ ขอบเขตด้านสถานที่

กำหนดพื้นที่การวิจัยเฉพาะในอำเภอเวียงบุรี จังหวัดเพชรบูรณ์จำนวน ๕ แห่ง ได้แก่

๑.องค์การบริหารส่วนตำบลท่าโรง	จำนวน	๗๑ คน
๒.องค์การบริหารส่วนตำบลสามแยก	จำนวน	๖๑ คน
๓.องค์การบริหารส่วนตำบลโคกปรัง	จำนวน	๘๖ คน
๔.องค์การบริหารส่วนตำบลบึงกระจับ	จำนวน	๗๕ คน
๕.องค์การบริหารส่วนตำบลสระประดู่	จำนวน	๕๙ คน

๑.๓.๔ ขอบเขตด้านระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษา

ดำเนินการวิจัยตั้งแต่เดือน พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ ถึงเดือน มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๖ รวมเป็นระยะเวลา ๙ เดือน

๑.๕ สมมติฐานการวิจัย

๑.๕.๑ บุคลากรและสมาชิกกลุ่มพัฒนาอาชีพที่มีเพศต่างกันมีทัศนคติต่อการบริหารจัดการ ภูมิปัญญาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบล ในอำเภอเวียงบุรี จังหวัดเพชรบูรณ์ แตกต่างกัน

๑.๕.๒ บุคลากรและสมาชิกกลุ่มพัฒนาอาชีพที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติต่อการบริหารจัดการ ภูมิปัญญาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบล ในอำเภอเวียงบุรี จังหวัดเพชรบูรณ์ แตกต่างกัน

๑.๕.๓ บุคลากรและสมาชิกกลุ่มพัฒนาอาชีพที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีทัศนคติต่อการบริหารจัดการ ภูมิปัญญาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบล ในอำเภอเวียงบุรี จังหวัดเพชรบูรณ์ แตกต่างกัน

๑.๕.๔ บุคลากรและสมาชิกกลุ่มพัฒนาอาชีพที่มีอาชีพต่างกันมีทัศนคติต่อการบริหารจัดการ ภูมิปัญญาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบล ในอำเภอเวียงบุรี จังหวัดเพชรบูรณ์ แตกต่างกัน

๑.๕.๕ บุคลากรและสมาชิกกลุ่มพัฒนาอาชีพที่มีรายได้ต่างกันมีทัศนคติต่อการบริหารจัดการ ภูมิปัญญาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบล ในอำเภอเวียงบุรี จังหวัดเพชรบูรณ์ แตกต่างกัน

^๗สำนักงานพัฒนาชุมชน อำเภอเวียงบุรี จังหวัดเพชรบูรณ์, (เดือน กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓), หน้า ๘.

๑.๖ นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

๑.๖.๑ การบริหารจัดการ หมายถึง กระบวนการและขั้นตอนการปฏิบัติงานที่อยู่ภายใต้ความซับซ้อนของระบบสังคม ซึ่งบุคลากรภายในหน่วยงานจะต้องสร้างระดับการปฏิบัติงานในหน้าที่และภารกิจที่ได้รับมอบหมายของตนเองให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์การและบรรลุเป้าหมายของผู้บังคับบัญชาอย่างมีประสิทธิภาพ ในเขตอำเภอยะบوري จังหวัดเพชรบูรณ์

๑.๖.๒ ภูมิปัญญาท้องถิ่น หมายถึง ความรู้ความสามารถของคนในท้องถิ่น มีการสั่งสมขึ้นมาจากประสบการณ์ การเรียนรู้และมีระยะเวลายาวนาน มีการคิดค้นต่อเนื่องกันมา เพื่อปรับตัวและดำรงชีวิตให้เข้ากับสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติภายในอำเภอยะบوري จังหวัดเพชรบูรณ์

๑.๖.๓ องค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง องค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีฐานะเป็นนิติบุคคลและเป็นราชการส่วนท้องถิ่น ได้แก่ องค์การบริหารส่วนตำบลท่าโรง องค์การบริหารส่วนตำบลสามแยก องค์การบริหารส่วนตำบลโคกปรัง องค์การบริหารส่วนตำบลบึงกระจับและองค์การบริหารส่วนตำบลสระประดู่ มีอำนาจในการตัดสินใจในการบริหารงานของตำบล ตามกฎหมายที่กำหนดไว้

๑.๖.๔ สมาชิกกลุ่มพัฒนาอาชีพ หมายถึง บุคคลที่อยู่ในกลุ่มอาชีพภายในตำบลทั้ง ๕ ตำบล ในอำเภอยะบوري จังหวัดเพชรบูรณ์

๑.๖.๕ บุคลากร หมายถึง ข้าราชการประจำ คณะผู้บริหารและพนักงานขององค์การบริหารส่วนตำบล ในอำเภอยะบوري จังหวัดเพชรบูรณ์

๑.๖.๖ งบประมาณ หมายถึง เงินหรืองบประมาณที่ได้รับการจัดสรรจากทางราชการเพื่อนำมาใช้ในการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล ในอำเภอยะบوري จังหวัดเพชรบูรณ์ ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

๑.๖.๗ วัสดุหรืออุปกรณ์ หมายถึง วัสดุหรือเครื่องมือต่างๆ ที่ใช้ในการผลิตสินค้า รวมถึงอาคารสถานที่ การจัดสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมกับการดำเนินงานของกลุ่มต่างๆ ของตำบล ในอำเภอยะบوري จังหวัดเพชรบูรณ์

๑.๖.๘ การจัดการเรียนรู้ หมายถึง การบริหารจัดการให้เกิดการเรียนรู้ เพิ่มทักษะฝึกฝน ความชำนาญให้เกิดขึ้นภายในกลุ่ม คือ องค์การบริหารส่วนตำบลจัดให้มีการเรียนรู้ตามกลุ่มต่างๆ ภายในตำบลในเขตอำเภอยะบوري จังหวัดเพชรบูรณ์

๑.๗ ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

๑.๗.๑ ทำให้ทราบการบริหารจัดการภูมิปัญญาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบล
ในอำเภอยะบوري จังหวัดเพชรบูรณ์

๑.๗.๒ ทำให้ทราบผลการเปรียบเทียบการบริหารจัดการภูมิปัญญาท้องถิ่นขององค์การ
บริหารส่วนตำบล ในอำเภอยะบوري จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

๑.๗.๓ ทำให้ทราบปัญหา อุปสรรคและแนวทางในการส่งเสริมการบริหารจัดการภูมิ
ปัญญาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบล ในอำเภอยะบوري จังหวัดเพชรบูรณ์